

Jasper, Masha en The Bad Plus

J-H-C
26-10-23

Dat was pure verwennerij, afgelopen zaterdag in De Kluis van het Indigo-hotel. Het ging er om de presentatie van saxofonist Tom van der Zaals nieuwe album 'Sketches of dreams'. Zijn kwartet met negen strijkers. Liefdevolle precisie in de uitvoering van de arrangementen, sterke composities en een perfect geluid daar onder in dat ex-bankgebouw. Met een overweldigende muzikale rijkdom in de soli van pianist Rob van Bavel.

En Tom van der Zaal zelf: melodieus improviserend, geen noot te veel, op topniveau. Wie hem nog eens in kleine bezetting wil horen, kan op donderdag 2 november op het Noordeinde 90 terecht bij Jazz coffee & wines (19.30 uur).

De nieuwe jazzweek begint voor mij op zondag 29 oktober in de brasserie van Amare met een optreden van gitarist Dan Nicholas (15.30 uur). Een toegewijde jazzmuzikant die

Den Haag een tijdlang verblijdde met door hem georganiseerde jazzconcerten (onder andere in Pavlov). Hij speelt hier in Jazz em Brasse met Bob Wijnen (orgel), Yoran Vroom (drums) en Jasper Blom (saxen). Ik ken hun werk, maar hoe ze samen klinken? Geen idee. Blom is een intrigerende muzikant, altijd op zoek tussen vrijheid en gebondenheid. Zoals op zijn 'Polyphony'-cd's waarin hij op nummer drie daarvan zelfs de Toonkloktonaliteitsvisie van componist Peter Schat omarmt. Zover zal het in Amare wel niet komen. Hoeft ook niet wat mij betreft. Blom won hier de Boy Edgar-prijs (2019) en zelfs tweemaal een European Jazz Award.

In het Paard brengt Profjazz op die avond (20.00 uur) het kwartet The Bad Plus, al meer dan twintig jaar voortrekkers in de Amerikaanse jazz.

Enkele jaren als trio met pianist Orrin Evans in de gelederen, in 2021 uitgegroeid tot pianoless kwartet met saxofonist Chris Speed en gitarist Ben Monder, die eerder met David Bowie en Paul Motian speelde. Ze worden hier ronkend aangekondigd met: 'The Bad Plus zijn de ultieme originelen'. Ik ken drie van hun cd's, ze zijn inderdaad eigenzinnig en anders dan wat je uit Amerika verwacht, maar van mij geen vreugdedans. Hun non-conformisme levert spannend werk op, zoals in 'In the bright future' op hun laatste cd, maar soms is het mij ook te repetitief, te veel een muzikale pas op de plaats. Jazz van ver, prima, maar ik denk dat er hier genoeg jazzgroepen rondlopen die minstens net zo interessant zijn.

De verrassing van de week komt van Jazz at the Club die met de Fri-

day Night Jazz in het Marriott-hotel moest stoppen, maar nu in het Leonardo Royal Hotel (voormalig Promenade) een nieuwe start beleeft (vrijdag 3 november, 20.00 uur). Met het kwintet van zangeres Masha Bijlsma. En dat is erg mooi, want Masha is hier zelden te horen en ze heeft een uniek geluid: warm, een groot bereik, een verrassende laagte en vooral karakter. Haar laatste cd heet 'Interaction', en vraag Masha om daarvan 'Go to hell' van Morris Bailey te zingen. Of 'Strollin'' van Charles Mingus. Geheid goed voor een golf van swingend gezongen emoties. Ze wordt in Leonardo begeleid door de Duitse pianist Martin Sasse, Ben van den Dungen is gast op sax en achter het drumstel zit Dries Bijlsma. Haar vader.

Bert Jansma